

Majakovszkij kinézett, és látta, hogy a nagy Oroszországon utaznak keresztül. Végtelen mezőkön és síkságokon haladtak át, s mindenfelé elkínzott férfiak és nők feküdtek a földön, csuklójukon bilincs.

Ez a nép a te verseidre vár, mondta a hóhér. Költő, dalolj! S ráhúzott az ostorral.

Erre Majakovszkij szavalni kezdte legrosszabb verseit. Érchangú, fennkölt és szónokias versek voltak. S miközben szavalta őket, az emberek az öklüket rázták, és csak szidták, szidták az anyját.

Ekkor Vlagyimir Majakovszkij fölébredt, és a mosdóba ment, hogy kezet mosson.

Fehér Béla

NEKROMANTIA

*„Higgye el, édesem, az élet csupa reménység.”
(Karinthy Frigyes: FÉLELEM ÉS REMÉNY)*

Szállás

A Koblenz felől érkező társaskocsi sötétedés után gördült be Nápolyba. A fáradt lovak végigtrappoltak a Corso Amadeón, aztán a via dei Lombardin, végül prüszkölve megálltak a Castel Capuano közelében. A kilenc elcsigázott utas kikászálódott a delizsánsz-ból, nyújtózkodtak, beleszagoltak a levegőbe, megvárták, míg a kocsis kioldja a köteleket, és hozzájuthatnak csomagjaikhoz, aztán ki-ki ment a dolgára. Karl Baedeker, ez a körszakállas, német fiatalember leoldotta nyakából a porköponyeget, összecsavarva a hóna alá csapta, megragadta kopott bőrtáskája fülét, és találmra elindult a kikötő irányába. Az első sarkon megszólított egy ablakban bóbiskoló idős embert.

– Uram, segítene rajtam? Merre találok szállást? Ismer valami jó fogadót? – kérdezte barátságosan, de az öreg nem válaszolt, kiköpött a lába elé, a nyelvét öltögette, aztán még utána-hajított egy olajbogyós korsót is.

Másodszor egy nőt szólított meg, bizalmat keltett benne a sötét utcáson csecsemőjét szoptató fekete hajú asszony.

– Bocsásson meg... nem ismerem a várost, és... – kezdte udvariasan.

– Ne molesztáld engem, te mocskos idegen! – kiabált a nő magából kikelve. – Mindjárt hívom a bátyáimat, és kivájják azt a büdös szemedet, ha nem hordod el magad!

Karl Baedeker elcsigázva, piszkosan és éhesen gyalogolt tovább, míg aztán a via Carbonara és a piactér sarkán talált egy kis ristorante-t, mégpedig a *Haragos Vezúvhoz* cégérezve. Vidám zene szűrődött ki az utcára, azonban ez a szegény Karl alig tárta ki az ajtót, egy kés állt meg rezegve a deszkában, arasznyira a bal fülétől.

Elkeseredetten ment tovább. A Porte Albánál ráuszítottak egy kutyát, a kikötő közelében pedig két vicsorgó maláj matróz meg akarta erőszakolni. Hajszál híján menekült meg. Hálát adva jó sorsának, hogy ép bőrrel megúsza a megérkezés utáni órákat, éjfél tájban betért a San Agostino della Zecca nevű templomba, és rövid imádkozást követően lefeküdt a földre, az utolsó padosor mögé. A feje alá tette bőrtáskáját, és zavartalanul aludt hajnalig.

Lövések

A kertész éppen az elhervadt virágok maradványait metszegette le a rózsabokrokról, amikor meghallotta a lövéseket gazdája hálósobájában felől.

– Ajjaj, már megint kezdődik – motyogta maga elé. – Ez az ember teljesen őrült.

A lövések zajára a lovász is előjött, az istálló bejáratánál állt, kezében a csutakolókefével.

– Már megint? – kiáltotta a kertész felé, és mutogatott fel a borostyánnal benőtt házfalra.

– Nem volt elég neki tegnap! – kiáltott vissza a kertész, aki éppen bőrköténye zsebébe csúsztatta a rózsavágó ollót, és elindult a szalmakalapjáért, amit egy közeli Ceratonia siliqua ágára akasztva felejtett.

Közben előkerült a szakács is, kezében megkopasztott tyúkot lóbált.

– Úgy látszik, nem hagy fel vele! Hetente rámegy harminc patkány – ingatta a fejét a szakács.

– Rámegy arra ötven is. Vagy még több! – mondta a kertész.

– Nincs egy hete, hogy hatvanöt fejtett példányt hoztak neki Friedrichruhéból – harsogta a lovász, de ezt már senki nem hallotta az újabb lövésektől.

Odafent a házban a vaskancellár kimagasló formában lövöldözött. Azt mindenkinek látni kellett volna! Von Bismarck csikos hálóingben, bojtos hálósipkával a fején az ágyán hasalt, és célra tartotta Lee-Medford puskáját.

– Jöhét, Konrad! – kiáltotta, mire az inas beengedte a következő patkányt. Ez az anarchista volt, amint a nyakában lógó kis fatábla mutatta. Bismarck az oldalát találta el, a patkány valósággal szétfreccsent.

– A következőt, Konrad!

Most egy szocialista futott be az ajtó alatt vágott lyukon. Az első lövés nem talált, a golyó a tükörállvány lábába fúródott, ám a második szemből találta el a patkányt, cafatait hátravágta a sarokban álló japán padlólóvázáig.

Von Bismarck újra töltött.

– A következőt, Konrad!

Tengeralattjáró

Meleg szeptemberi délelőtt volt, V. év, fructidor 15-e. Robert Fulton kis barokk asztalka mögött ült, puncsot szopogatott, közben az elé terített legyezőre próbálta a tőle karnyújtásnyira ülő hölgy arcképét lefesteni. Még csak egy órája dolgozott, de nagyon szépen haladt. Fulton megállapította magában, hogy a hajkorona szinte tökéletesre sikerült.

A modell alig húszéves, Adélnak hívják, és melleleg Lajos Fülöp testvérhúga.

– Ön rendkívül vonzó férfi – jegyezte meg Adél a nyelvecskáját kidugva. – Mit is mondott? Honnan érkezett?

– Amerikából – válaszolta Fulton. – De előtte időztem egy keveset Londonban is.

– Ami azt illeti, Párizs nem valami nyugalmas hely mostanában – mosolyodott el Adél. – Aki teheti, menekül, amerre lát. Ráadásul sokan elégedetlenek a direktóriummal. Egyre nő a zúgolódás... Cseppet sem csodálkoznék, ha államcsíny történne. Maga csodálkozna rajta?

– Engem a politika teljesen hidegen hagy – mondta Fulton, és kiválasztott egy vékonyabb ecsetet, hogy a nyak lágy ívét felrajzolja a legyezőre. – Elárulom a kisaszszonynak, hogy én kvéker iskolába jártam.

Adél megrántotta a vállát, fogalma nem volt róla, mi az a kvéker iskola. Fulton a puncsos poharáért nyúlt, kecsesen megemelte, és miközben kortyolt, tekintetével Adél kisasszony tomporán legelészett. Ez a tompor nagyon szépen kirajzolódott a testre feszülő vászonruha alatt, mert Adél kisasszony kicsit oldalt ült, kacéran keresztbe vetett lábbal. Nagy ég, éppen olyan formája van, mint egy angol kereskedelmi hajó farának, gondolta Fulton, és mindjárt elképzelte, hogy akkor a kanapé volna a tenger Adél kisasszony ülepe alatt, akkor viszont... Fulton letette a puncsos poharat, és kezébe vette az ecsetet... akkor viszont, ha az ember szerkesztene egy olyan hajót, ami a víz alatt tudna haladni, igen, igen, egy tengeralattjárót, hohó, hát persze, és ez a szerkezet a hajógerinc alá lopózna, egy késleltetve robbanó lőporcsomagot helyezne a fenékre... igen, és akkor az egész ülep a levegőbe repülne... Bumm, bumm, bimmm!!!

– Min mosolyog, kedves Robert? – kérdezte Adél kisasszony.

Festék

Hiva Oa hegye mögött lebukni készült a nap. Az óceán fölött, a párafüggönyön át még látni lehet Tahuata és Ua Pu távoli szigetét. Két smaragd a végtelen kékségben. Paul Gauguin mezitláb ácsorgott az ócska autonai famóló mellett, és le nem vette szemét arról a bárkáról, amely nyugat felől közeledett. Eltelt megint fél óra, addigra már jól kivehető volt, hogy a hullámok között bukdácsoló bárka valóban az, amelyikre napok óta, éjjel-nappal vár. Az a vén részeges Apollo Alcaparrado végre megérkezett, és ha van isten, még sötétedés előtt ki is köt. Három hétbe tellett a nyomorult kolumbiainak, hogy megforduljon Papeteéből, de már mindegy, az a fontos, hogy itt van, nem is fog vele alkudozni, vita nélkül kifizeti az öreg összes költségét, pedig a vén csirkefogó a dupláját fogja kérni.

Sárga vászongatyájában Gauguin ott állt a roskatag móló végén, amikor a bárka végre kikötött, és a kis kormányosfülke ablakában megjelent Apollo Alcaparrado szíjas arca. Gauguin barátságosan intett neki, mire az öreg előmászott, csigalassúsággal meghúzta a pányvaköteleket, aztán lehorgonyozta a bárka farát.

– Adj a már ide a csomagomat! Napok óta erre várok! – sürgette Gauguin, mire Alcaparrado napégette vonásai ezer ráncba szaladtak.

– Nincs csomag – mondta. – Üres kézzel jöttem.

– Úgy értsem, Apollo, hogy nem hoztál nekem festéket?

– Mit csináljak, nem érkezett meg a festék Papeteembe. A Miracle négy nap késéssel befutott, de a kapitány nem tudott a festékről. Igazán sajnálom, Paul, de nem tehetek róla.

– Uahuka vatoa malakula! – káromkodott égre fordult szemmel szegény Paul, és a tengerbe köpött.

Alkonyatkor Paul és Apollo méregerős tubát iszogatót a festő házában. A harmadik pohár után Gauguin nyakon csípte a vén tengerészt, és belökdöste a hálószobájába.

– Nézd csak meg, mit műveltél velem! Tessék! – kiáltotta elkeseredetten, és dobálni kezdte a keze ügyében lévő vásznakat. – Ez itt a Vairunati! Nem tudtam befejezni, mert nincs zöldem! Sebaj! Majd piros lesz a fű!

– Piros? – csodálkozott Apollo, és a fejét vakarta.

– Mint a vér! Tessék, ezt nézd meg! Három hétig dolgoztam ezeken a nyavalyás disznókon. Nincs barnám, de mondd neked valamit, te csirkefogó! Feketék lesznek a sertések! Feketék! Hallod? Feketék!

– Fekete sertések? Az meg hogy fog kinézni, Paul? – kérdezte Apollo Alcaparrado.

Zutty

– Én nem tudom, mit csinálok ezzel a бүdös kölyökkel! Esküszöm, mindjárt megüt a guta! – kiáltotta mérgesen Theresa mama, és monsieur Escargot hiába csitította, attól csak még jobban kiabált. – Ahova nyúlok, spárgát találok! Az atyaisten is tele van itt aggatva spárgával! Tessék, ezt nézze meg!

Theresa mama megmutatta, hogy megint egy spárgát talált a kilincstre kötözve, mert Joseph-Ignace ezzel nyitja ki az ajtókat. Monsieur Escargot mosolyogva csóválta a fejét.

– Nyugodjon meg, nem kell idegeskedni. A gyerekek mindenfélét kitalálnak. Majd elmúlik!

– Még hogy elmúlik...! Joseph-Ignace már tizenöt éves!

– Hagyni kell, hadd törje a fejét. Nem olyan nagy baj az. Hát kit zavar vele?

– Hogy kit? – csattant fel Theresa mama. – Engem zavar, engem! Érti? Mindenre madzagot köt ez a féleszű, süket kölyök. Madzaggal húzza be a reteseket, madzaggal nyitja ki az ablakot, a fiókokat, már a teáskannát is madzaggal húzza maga elé. De ez mind semmi. Várjon csak! – Theresa mama a konyhaszekrényből kis faszervezetet vett elő, és az asztalra helyezte. – Ezt nézze meg, monsieur Escargot! Ettől majd leesik az álla!

A postás kiitta a mentalikórt, amivel megkinálták, aztán szemügyre vette a különös kis gépet.

– Mi akar ez lenni, madame Guillotin? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Asztali kolbászvágó, uram!

– Ne tessék velem tréfálni.

Theresa mama erre megmutatta, milyen egyszerűen működik. Bele kell fektetni a kolbászt, utána az ember csak meghúzza a madzagot, és akkor az a kis ólomsúly maga előtt tolvá a pengét, egyszerűen lezuttyan, és vág egy karika kolbászt.

– Elszaladt az idő, nekem most már mennem kell – jegyezte meg monsieur Escargot, és kezdte visszagombolni postáskabátját. – Megjegyzem, ezzel akár még a szivarvéget is jól le lehetne vágni. Zutty, és kész.

– Ahogy mondja! Zutty, és kész – ismételte Theresa mama, aztán meghúzta a kilincstre kötött madzagot, és kitérta az ajtót monsieur Escargot előtt.

Hős

Mihail Ilarionovics Kutuzov táborszernagy 1802-ben kegyvesztett lett. A cárt egyáltalán nem hatotta meg, hogy az öreg hadfinak már egy ép porcikája sincs, sőt 1774-ben olyan súlyos fejszérülést szenvedett a törökök ellen viselt háborúban, hogy a fél szemét is elvesztette.

Mihail Ilarionovics vonakodás nélkül vette tudomásul a cár döntését, vidéki birtokára vonult vissza, és persze nem sejtette, hogy ha majd Napóleon megindul Oroszország felé, akkor megint szükség lesz rá. Élvezte a gondtalan életet, és gyermek módjára örült az ajándéknak, amit Károly Frigyes, Baden-Durlach őrgrófja küldött neki. Ez az ajándék egy méregdrága ettlingeni puska volt, álomszép kézművesmunka, az akkori legkorszerűbb, szűrőlángot adó gyutaccsal, külsőkakasos elsütő szerkezettel és huzagolt csövel.

A táborszernagy 1802 augusztusában próbálta ki a fegyvert. Kolja nevű legénye társaságában járta az erdőt-mezőt, az volt a terve, hogy nyúlra megy, de az nem került az útjába. Később beérte volna rókával vagy fácánnal is, de azzal sem találkozott. Már

hazafelé tartottak, amikor Mihail Ilarionovics jól megtermett varjút vett észre egy nyírfa tetején. Megtorpant, és egy bokor mögé húzódott.

– Ennek most a seggébe durrantok – szólt oda Koljának.

A tábornaszernagy felvette a lőállást, tokáját a tusra nyomta, a jó szemét résnyire szűkítve célzott, és durr. Csak lassan halt el a lövés zaja a tajgában.

A varjú továbbra is ott ült a fán, és nyugodtan nézegetett.

– Nézzenek oda, milyen bátor ez a tetves madár – mondta vörös arccal Mihail Ilarionovics, és némi kotorászás után a zsebéből féltényérnyi kitüntetést húzott elő. – Fogd ezt, Kolja fiam, mássz fel szépen arra a fára, és add át neki!

Lázár Balázs

HEXAMETER

Herpesz a félhold. Úgy süt az éjszaka fénytelen ajkán.
Mozdul lassan a rút arc, és belecsókol a tájba,
Borzad a minden, mert a világvég szájszaga árad.

ÖSSZEÉRNEK A VISZONYOK

összeérnek a viszonyok
mint langyos lombikban
úszom az őszben

sejtjeim gammasugarát
egy gyermekkori emlék nyeli el
de már ahhoz sincsen közöm

Isten még kivár

nem mindig lehet ami van